

R. M. RILKE

Angyali üdvözlet

Hozzád sincs Isten közelebb:
mindünkötől messze van.
De megáldotta kezedet
oly csodálatosan:
más asszonykézen nem ragyog
ily érett gazdagság.
Én hajnal és harmat vagyok,
de Te: a lombos ág.

Bocsásd meg, elfeledtem én
a hosszú út alatt,
mit Aranyékes Égi Fény,
kinek trónja a Nap,
üzent, ő Eszmélő, neked,
(zavarba hoz szobád).
Én csak kezdődés lehetek,
de Te: a lombos ág.

Tárulva szálltam szárnyalón
s tág lettem hirtelen,
s ruhám házadra csordulón
betölti teljesen.
De rám se nézel, s mint soha,
magány borul reád.
Szellő vagyok: fák sóhaja,
de Te: a lombos ág.

Szorognak mind az angyalok
és szerte szállanak,
még sosem volt a vágy nagyobb
és bizonytalanabb.
Most végre végbe megy talán,
s csak álmod érti meg.
Üdvözlégy, lelkem látja már
érett készségedet.
Magas nagy ajtó, tág terét
szélesre nyitni kész.
Szavam most, érzem, drága fül,
dalolva benned elmerül
mint rengetegbe vész.

Jöttem, s ezeregy-éjszaka
álma valóra vált.
Az Úr nézett: a Fény maga . . .

de Te: a lombos ág.

Krisztus születése

(A „Mária élete” ciklusból)

Egyszerű, ha nem vagy, hogy jön létre,
mitől most az éj feltündökölt?
Isten: hangja dörgött minden népre,
szelíd lett és benned földre jött.

Tán nagyobbak képzelted el Őt?

Mi a nagyság? Egyenest száguldva
szel keresztül tért és anyagot,
csillag sincs, mely ilyen pályát futna!
Nézz a királyokra: ők nagyok!

Ajándékuk ölednél ragyog:

ami nekik a legtöbbet érő,
– s ámulsz tán te is e kincseken, –
de a szoknyád ráncai közt, nézd, Ő
már itt maga túltesz mindenén.

Minden mirrha túl a tengeren,
aranyékszer és illatos fűszer,
mely kábitja az érzékeket:
mindez milyen gyorsasággal tűnt el,
s végül mindent megbánás követ.

Ám Ő (meglásd) mit hoz: örömet.

(Farkasfalvy Dénes fordítása)

